

Но предъ Босилко се бѣ изпрѣчило строгото лице на баща му и измѣнениятъ погледъ на майка му, та думитѣ на Гроздана никакъ не го насърдчаваха. А Грозданъ продължаваше:

— Знаешъ ли какво, Босилко? Хайде да отидемъ заедно у васъ! Азъ като бжда тамъ, нѣма да те биятъ, вѣрвай! . . . Пъкъ утре ще отидемъ въ гората. Зная на единъ старъ джбъ орлово гнѣздо. Ще се качимъ и ще вземемъ малкитѣ орлета. Нали ще дойдешъ? . . . Ще ги изхранимъ и ще ги научимъ като папегалитѣ: да вадятъ късметчета. Тогава . . . нека другитѣ иматъ хубави свидетелства.

Това, като че ли се хареса на Босилко и той се засмѣ . . .

На другия день Босилко и Грозданъ бѣха въ гората. Намѣриха орловото гнѣздо. Старитѣ орли не бѣха тамъ. Грозданъ се покатери по дървото и стигна до гнѣздото. Вжтре имаше три малки орлета, покрити съ жълтъ мъхъ. Грозданъ извика отъ дървото:

— Босилко, три сж. Колко да взема?

— Две, две! . . . Стигатъ ни по едно.

Грозданъ бръкна въ гнѣздото. Но орлетата ужъ малки, пъкъ започнаха да пицятъ и да го кълватъ по ржката. Но той бѣше упоритъ и безстрашенъ, та не се уплаши. Сграбчи едното и викна на Босилко:

— Разпери палтото! . . . Азъ ще пусна орлето, ама гледай да го не изпуснешъ на земята!

Босилко съблѣче палтото си. Захапа полата му, а ржцетѣ си пхна въ ржавитѣ, които разпери отпреде си. Грозданъ измѣри и пусна орлето точно върху разпереното палто. Сжщото направи и съ второто орле. Следъ това бързо се спусна на земята. Грабнаха орлетата и радостни, се отправиха за дома си.

Не бѣха изминали много пжтъ, когато чуха надъ гла-

